

Любен Дилов

Извънредният и
пълномощен посланик

Чувствавам, че ще го намразя накрая тоя алголанец, а го обичах. Е, „обичах“ може би е неточно. Трудно е едно толкова различно от нас същество да ти бъде дори само симпатично, но с течение на времето бях се привързал към него, имах и полза от общуването ни. Впрочем заради него аз се и попрочух чак в световен мащаб, което улесняваше собствената ми кариера. Сега обаче всички са против мен, като че ли аз съм го убил. А той просто не можа да свикне с нашия живот. И предсмъртната му бележка, ако правилно се разтълкува, потвърждава това. Не, като гракнаха вестници и коментатори, че и хората по улицата: Ти си виновен, та ти! Защо не съм му създал условия правилно да възприеме нашия стил на живеене, защо не съм му предлагал достатъчно развлечения и какви ли не още хули. Пък той си нямаше вкус към развлеченията, или поне не към земните. Белки да беше го харесала някоя нашенка, ама как ще го хареса, вие сами знаете как изглеждаше! Или той да бе си пожелал някоя – от любопитство макар, като как ще е между алголанец и земна жена – с пари, с патриотични приказки за честта на човечеството и тем подобни, все щяхме да я склоним някак, но той и не изпитваше особено любопитство към жените ни, или пък го потискаше, та да не му пречи на работата. Какво да го правя тогава? Прекалено сериозен ми беше, все проекти разработваше, все идеи разни, от велики по-велики, и все се тормозеше, че не изпълнявал добре мисията си. А пък нали мисията му кой знае колко години щеше да трае!

Впрочем външната страна на историята му всички я знаят. Когато преди четири години кацна у нас космическият кораб от Алгол, що радост беше по цялата Земя, какви празници! Та нали хилядолетия чакахме да ни обърне внимание някоя чужда цивилизация! Но не останаха дълго, много бързаха да си се приберат. И разбираемо – цели осемдесет години били на разузнаване из Галактиката. Открили ни бяха едва в обратния си път и настояваха по-скоро да занесат вестта за историческото събитие. Защото за тях ние пък бяхме първите разумни същества, с които се свързваха. А когато ги помолихме да ни помогнат с онова, дето търговците и индустриалците му викат по модерному ноу-хау, тоест със знания и техника, та да ги понастигнем в развитието си и да създадем наистина полезен контакт между двете цивилизации, те направиха тогава тоя жест. Ето, рекоха, ще ви оставим одного от нашите техници ли, инженери ли – не разбрахме добре, но нещо такова. Той ще ви помага. Ще бъде и наш извънреден и пълномощен посланик, както го наричат вие.

То нашите извънредни и пълномощни посланици според

международното право не бива да се месят във вътрешните работи на страната, в която са пратени, ама на този алголански посланик ние се доверихме напълно. А и как няма да му се довериш – такъв колосален ум, при това абсолютно доброжелателен, на Земята изобщо не ще се намери! Тогава именно, понеже бяха кацнали у нас, ООН реши тук да бъде и постоянната му резиденция, а нашата Академия на науките пък възложи на мен да му бъде нещо като менажер и секретар. Дадох ми пари и пълномощия да се грижа за бита му, да го запознавам с живота ни и така нататък. Обзаведоха ни дори общ, страшно луксозен апартамент, та да му бъде винаги подръка.

Отначало с него се занимаваха десетки международни комисии, опитваха се да внедряват в производството апаратите и машините, които той конструираше за човечеството. После една по една го изоставиха, тия проклетии комисии, сякаш бе им станал безинтересен. Всички го изоставиха, с изключение на делегираното специално у нас представителство на ООН, което също не се интересувахе вече кой знае колко от него, но зорко бдеше да не би ние да скрием някое от неговите изобретения.

Може би е човешко – нали народът не случайно е рекъл: „Всяко чудо – за три дни“, е, тука трая повечко, но така или иначе накрая той увисна само на моите ръце. И на моите грижи.

Грехота е обаче да се оплаквам. Живееше алголанецът безкрайно скромно. Към нищо друго не посягаше от нашата храна, освен към шепа оризец или картопки и по някоя мръвка печено месце, колкото да не остане хептен без белтъчини. И хубаво, че беше такъв, иначе щях да се пропия покрай него. Щото народът се юрна да го кани на вечери и банкети – той нищо не яде, не пие, а аз и заради него се тъпча, та да не обидя домакините. Е, слава богу, омръзна им! Народецът ни не обича гостът му да не яде и да не пие, да не разказва мръсни или поне политически вицове и все за сериозни неща да говори. Какво гости е това, каква веселба?

А той като че ли си нямаше и чувство за хумор, горкият. Или прекалено насериозно вземаше своята мисия. Помня, още в началото, развиваше ми веднъж тезата колко гениално била постъпила природата, когато стигнала до идеята да раздели размножителните фактори на два пола – мъжки и женски, защото по този начин се осигурявало безкрайното генетическо разнообразие, оттогава била тръгнала и истинската еволюция на живота в Галактиката. Мен беше ми се поприспало вече от многочасовите му сериозни приказки и рекох да го развеселя. В това

отношение ние сме още по-облагодетелствувани, рекох му. На Земята природата е създала три пола.

Той се изненада много неприятно. Впрочем само аз от всекидневното си общуване с него бях се понаучил да разпознавам настроенията на иначе абсолютно чуждото ни лице. Вика, потресен от ненаблюдателността си: Но аз не забелязах трети! Отвърнах му: Три са. Женски пол, мъжки пол и Интерпол.

Естествено не разбра вица, който направих, та трябваше да му го обяснявам. Но и след като му го обясних, не стана по-весел, а веднага се зае да ми описва устройството на следствените и наказателните власти у тях, на Алгола.

Алгол, както знаете, е нашето название на оная двойна звезда, около която тяхната цивилизация обитавала няколко големи планети. По тяхному името е много дълго и трудно произносимо за нас, та ние спонтанно си ги нарекохме алголанци, макар да не е съвсем точно. Защото тъй и не разбрахме дали ни сочеха Алгол само като ориентир, или наистина около нея се намира тяхната родина. Нашата наука твърдеше порано, че планетите около двойните звезди би трябвало да имат извънредно неспокойни орбити, което ги правело непригодни за живот, а ето че те тъкмо там бяха създали цивилизацията си. Но какво представлява една цивилизация, родила се на толкова неспокойни планети, засега можем да съдим, единствено по нейния посланик. А тя може и да не е такава, нали? То е все едно по някой наш посланик, изпратен някъде си, само защото баща му или вуйчо му е големец, или пък защото се е провалил на друг, отговорен пост, да съдиш за целия ни народ. Па и нищо от техния бит не бе взел със себе си тоя прескромел или хитър алголанец – да не издава прекалено много за своята цивилизация. Макар че в разказите си изглеждаше пределно откровен. Например шпионските служби на няколко държави се опитаха пред очите ми и въпреки моите протести под една или друга форма да изтръгнат от него някоя идея за непознато ни оръжие, а той, сладурът, най-невинно им отвръщаше, че в тяхната цивилизация оръжията отдавна били вече непознати, та не можел да им бъде с нищо полезен. Имали сме си били и без него прекалено много оръжия.

Това, според мен, си беше чисто военна тактика. Хайде де, толкова развита цивилизация да няма оръжия! Знайно е и то май си е всеобщ закон, че на Земята колкото по-богата и развита е една цивилизация, толкова повече оръжие си има. Па и как са станали изобщо цивилизация? Та нали на Земята, тая толкова спокойна планета в сравнение с техните,

тя е започнала, когато човекът е открил каменната брадва и е започнал по-ефикасно да цепи главите на събратята си! Но тая му хитрост е напълно оправдана – отгде да знае посланикът им няма ли да тръгнем някой ден срещу тях със същите тия оръжия, които би изобретил за нас.

Та казвам, нищо не беше взел със себе си освен две фантастични уредчета. Едното представляваше нещо като комплект от лингвистичен апарат и невероятна енциклопедия. С него той на петия ден си разговаряше преспокойно с нас по обикновените въпроси на живота и бита. А на третия месец вече говореше на няколко от най-разпространените земни езици, като че ли му бяха майчини.

На другия апарат така и не разбрах напълно всичките предназначения. Беше хем нещо като диктофон, хем компютър, за какъвто можехме само да мечтаем, па и генератор някакъв на идеи, както го назова веднъж той. С него проверявал възможна ли е някоя идея и ако е възможна, как най-бързо да я осъществи, как да я дооформи, с какви средства, с какви материали. Нещо такова, значи. Тия свои апаратчета той не скри от нас, сто пъти ги разглобява пред специалисти, начерта и устройството им, но нашата индустрия още не ги е произвела, защото ни липсвали някакви материали, които тепърва ще се учим да произвеждаме.

Но така беше с повечето му идеи и предложения – все опираха до липсващи у нас метали или минерали, или биотехнологии. Той уж разбираше това, а продължаваше заедно със своя генератор непрекъснато да бълва срещу ни идеи и съвети, кои от кои по-великолепни. Конструираше и цели заводи, които да произвеждат материалите за тях, и само едно отказваше да разбере: Защо у нас всичко ставало толкова бавно.

Абе, аланкоолу, виках му сто пъти, що не разбереш, че всяка цивилизация си има свой темп на развитие! Вие ако сте расли там в разни неспокойни орбити и под две слънца, а природата ви е създала с четири работни крайника, нашата спокойна Земя си я кара открай вземе яваш-яваш...

Разбира се, не му казах „аланкоолу“ и „яваш-яваш“; щото тия думи неговият лингвистичен апарат сигурно нямаше да успее да му преведе, но за естествените темпове на развитие мисля, че съм прав. Така де, вие знаете, че той и с краката си не само ходи като нас, че тия, приличащи на копита негови ходила могат да извадят от себе си дузина пръсти, по-сръчни и от пръстите на пианист. А двете му ръце представляват пък цяла техническа работилница с пълен комплект инструменти. И само от лявата страна на тумбестия му гръден кош, където при нас е сърцето, излиза една мъничка като детска ръчичка, с която той поднася шепата

оризец или картофчето към устата си. Е, как тогава няма да идат толкова напред в развитието си, щом имат четири крайника за работа и само един за ядене! А ние с тия две ръце – кое по-напред? Върви настигај такава цивилизация! Но всъщност трябва ли изобщо да ѝ подражаваме? Нали всяка цивилизация си има свои традиции, своите уникални особености, своя чар, ако щете!

От това негово неразбиране започна май и цялата му трагедия.

Само седмица по-рано бе ми дал да отнесе в представителството на ООН чертежите на някакъв супер-робот със суперкомпютър в главата си, който да служел за медицински цели. Трябвало според плановите му да ги поставим, кажи-речи, на всяка улица. Върви си човекът, значи, и току решава да се прегледа. Влиза в тясната кабинка, не е нужно дори да се съблича и роботът за броени минути го изследва от главата до петите, отвътре и отвън, чак на молекулярно равнище и му връчва рецептата. Или му бие нужната инжекция, или го превързва с разни вълшебни балсами, ако се е наранил. Чудесно, разбира се, фантастично! Но аз можех да му кажа, още когато ми даваше чертежите, че тая работа няма да стане. Или поне скоро няма да стане. Щото земният човек никога няма да ти се довери на някакъв робот, поставен на улицата, па бил той, и супергений. И първото нещо, което ще направи земният човек, е да разбие муцуната на тия негови роботи, както непрекъснато чупи и вади чарковете на уличните телефони и автоматите за кафе или кока-кола. Те такъв си му е чарът на земния човек. Ами всичките тия милиони лекари, лаборанти, медицински сестри, ами началниците на здравните служби, та и самата Световна здравна организация на ООН, тях какво ще правим, а? Моркови ли да ги пратим да вадят?...

А горе-долу така стояха нещата с повечето му проекти. Заради тях би трябвало да затворим купища заводи, фабрики, та и цели производствени отрасли да закрием. Но и този път не посмях да го огорча и послушно занесох чертежите му в представителството на ООН, където естествено ме посрещнаха с поредната доза досада и поредната усмивка на снизхождение: Що не миряса най-сетне тоя алголански Едисон!

Та аз още не бях се оправил с нелеката задача да го излъжа, че чертежите му са приети с възторг, а едновременно с това да му намекна, че едва ли скоро ще бъде произведен такъв робот. И разни други неприятни неща се готвех да му кажа най-сетне през тая седмица по някакъв приятен начин, но и след толкова време другаруване с него, още не бях научил какво точно му е приятно да слуша и какво не. Само когато порозовееше, а порозовяваше цялото му тяло чак до копитата-пръсти,

знаех, че е чул нещо вече твърде неприятно. Понякога ми се връщаше след поредната самостоятелна разходка толкова порозовял и продължаваше да става все по-червен, сякаш се нажежаваше, та се боях да не се самозапали пред очите ми. Знае ли ги човек тия алголанци!

Той обаче не винаги ми казваше кое го е обидило или възмутило. Сам искаше да си се справя и на себе си винаги хвърляше вината, че не успявал още да приеме, както трябва, разликите между двете цивилизации. Веднъж бе го зесегнало това, че минувач някакъв много сърдечно го поздравил и понечил да го потупа по рамото, но осъзнал, че алголанецът няма рамене, ужасно се сконфузил и направо побегнал тъкмо когато той искал да му каже нещо важно.

Помъчих се да го утеша: Ама виж, аз с тоя голям нос, дето толкова си го харесвам, ако ида в Китай, китайките направо ще побягнат от мен, щото ще им се стори десет пъти по-голям. Ние пък трудно свикваме с дебелите устни на негрите... Та какво устава да срещнеш някого от чужда цивилизация!

Естествено не му кавах, че на хората вече им е писнало да го спират, както преди, по улиците, защото той веднага почваше да им развива разни философски идеи и планове за преустройство на света, вместо да се поразговори с тях като човек я за времето на Алгол, я за последния футболен мач, я за някоя минала край Тях земна самка. Но с примера за моя нос май че успях да позагася червенината му, защото и в неговите очи носят ми изглеждаше сигурно като нелепо разточителство на природата. В края на краищата и два пъти по-малък нос би ми вършил същата работа.

Аз пак се отклоних, но исках да посоча само как постепенно и като че ли неизбежно той отиваше към трагичния си край. Още не бе ме запитал какво става с проекта му за медицинския робот – впрочем аз силно го подозирах, че той, за разлика от мен, много добре отгатваше мислите и настроенията ми – и хоп: да сме идели в Ню Йорк! Искал да се срещне лично с Генералния секретар на ООН по някакъв важен въпрос. Явно, ле се доверяваше вече на тукашното й представителство.

Споменах вече, че такива пътувания за нас не представляваха проблем и след три дни ние получихме аудиенция при Генералния секретар. Можеше ли да не ни приеме? Но по какъв въпрос щеше да разговаря с него, този път алголанецът и на мен не бе казал. Та като започна да излага там своя проект, аз едва не паднах от стола си – може би защото не беше стол, а дълбоко кресло. Горкият, представете си, измислил ни по-вече, ни по-малко някаква грандиозна система от специални компютри,

която да приема в себе си всички нужди и потребности на всички държави и племена по света, да ги обработва, да разрешава спорните въпроси, да отпуска справедливо и неподкупно нужните помощи за развитието... Изобщо, да разрешава бързо и по най-мъдрия начин всички проблеми на света. А казано по-иначе: да замести самата ООН с всичките й стотици комитети, подкомитети, комисии и генерални асамблеи, в които представителите на отделните нации се дърлеха с десетилетия по едни и същи проблеми и все не можеха да ги решат. И с такъв един проект ме накара, дяволът, да се изправам не другаде, а пред самия Генерален секретар на ООН!

Да беше ми казал предварително, щях да му обясня как стоят нещата. Абе, аланкоолу, щях вече да му кажа, как я мислиш тая работа? Световно правителство ли искаш да ми правиш? И то от компютри? Та ти най-важното не си разбрал бе, алголанце! Земният човек никога няма да ти се подчини на такава система. Земният човек слуша само такива над себе си, от които хем се бои, хем знае, че би могъл и да ги надхитри или подкупи по някакъв начин. А ти ще му излизаш насреща с неподкупни и справедливи компютри. Та той още на втория ден ще им види цаката, я бомба ще им хвърли, я тока ще им спре...

Генералният секретар, симпатичен на вид, уморен от махленските кавги на човечество супердипломат, разбира се, плесна възторжено с ръце, засмя се:

– Гениално! Откога ми се ще да се махна най-после от тоя прокълнат пост! Две язви отворих вече тука.

И го отрупа с още един куп дипломатически любезности, но ми се стори, че и алголанецът разбра, този път наистина разбра, че проектът му звучи в земните ни уши като детинска фантазмагория. Защото когато си излязохме от седалището на ООН, той беше доста порозовял. Нищо не ми каза и само ме помоли да съм го оставел да се пошляе из улиците на града.

Впрочем тия дни в Ню Йорк беше доста шумно и шарено. Кампанията за редовните избори бе навлязла в последния си решителен месец и всичко бе облепено с предизборни плакати, а из улиците вървяха също облепени коли с високоговорители на покривите, които приканваха гражданите да гласуват за тоя или оня. На телевизионните екрани, изнесени тук и там, дори на улиците, непрекъснато се надлъгваха и ругаеха един друг разни представители на различните партии.

Е, рекох си, ако не поучително, ще му бъде поне забавно, и се отбих в бара на хотела да взема едно питие; и аз трябваше да се оправам

след тоя негов пореден опит за атентат срещу земната цивилизация. ООН решил да ми премахва – виж му само акъла! Но когато той много взе да се бави, почнах да се безпокоя. В тоя град не беше никак безопасно. Ще вземе да го отвлече някоя терористична шайка, я откуп да иска, я за политически цели. Е, човечеството ще плати, разбира се, откупа, какъвто и да е, ама представяте ли си как ще се изложим пред алголанците! Та те може и да откажат по-нататъшните си контакти с нас. Да не говорим пък за това, че нашата Академия ще ме прати моментално на майната си, загдето не съм го опазил.

Хеле, върна се най-после, чак по мръкнало! Жив и здрав, ама толкова червен, че ако бях писател, щях да напиша: като варен рак. Затова аз не побързах да го разпитвам или укорявам, а му предложих да изпие понапред чаша билков чай – единственото питие, освен минералната вода, което бе възприел от нашите напитки. Той се зае с чая си, винаги горещ в един голям термос, но не се успокои, а продължи да ми се нажежава. Аз пък, за да успокоя сам себе си, запремятах библиотечната броеница.

Едно от първите неща, които човечеството успя сравнително бързо да пусне на пазара, беше конструираният от него електронен апарат за четене. Естествено, и съответните записни лаборатории. Там върху фантастични кристали, големи колкото зърната на броеница, се записваха цели книги и библиотеки, В едно зърно се побираха например „Война и мир“ и „Ана Каренина“ на Толстой, а вие знаете колко са дебели. Нашите търговци пък се доизхитриха да на връзват кристалите на тематични броеници от по петдесет, така че с една броеница човек можеше да си купи цяла сериозна библиотека, да кажем, най-важните философски произведения на човечеството, или целия приказен свят, или стоте най-хубави романа, или почти цялата лирика и прочее. Хем не ти заема мястото вкъщи, хем тия кристалчета бяха чудесно занимание да ги премяташ през пръстите си. Копринено гладки, прохладни, те ласкаво успокояваха със своята затворена в тях мъдрост.

Естествено човекът не би бил човек, ако не направеше и от това някаква мода. И ако видиш в кафенето или някъде на гости някой да си премята в ръцете броеница с философска литература или история на изкуството например, спокойно можеш да заложиш пет хиляди лева срещу употребявана гъба за баня, че тоя мъдрец у дома си пъха в апарата за четене само криминалета или в най-добрия случай научна фантастика. С това не искам да кажа, че и аз робувах на тая мода. Аз наистина четях същото, което и премятах през пръстите си, по простата причина, че непрекъснато трябваше да поглъщам философска и научна литература,

та да бъде на някакво равнище в разговорите ни с алголанеца. Па съм и научен сътрудник все пак, макар и втора степен, но с надеждата да ме повишат, щом се справям така добре с нашия посланик от Космоса.

Поседяхме мълчаливо, той изпи три чаши чай, но червенината му все не избледняваше, аз пък прехвърлих зърната на броеницата си за стотен път и накрая не издържах.

– Кажи бе, брате, пак ли нещо неприятно ти се е случило с тия наши проклети земляни?

– Те не са проклети, аз съм проклетият, че все не мога да ги проумея – отвърна ми той в своя си самокритичен стил.

И като никога веднага започна да ми разказва патилата си, без специално да го подканвам.

От данданията по улиците и от плакатите разбрал, че ще има избори и ето, хрумнало му да ни предложи един бърз и точен уред, с който можело да бъдат проверени дали са подходящи и годни за тази работа онези, които ще бъдат избирани. Искал по този начин да ни спести големите разходи за предизборните кампании и недостойните препирни на кандидатите. Спрял по-напред стотици минавачи по улиците да ги пита, дали смятат за полезен такъв апарат, нещо като анкета направил. Всички запитани били във възторг, настоявали непременно и веднага да го създаде. За всеки случай той отишъл и в най-голямата телевизионна компания, помолил да му дадат половин час време да обясни идеята си, да я подложат на всенародно допитване. Естествено приел го лично най-големият от директорите, много любезен бил, а му отказал. Не можел да реши сам такъв въпрос, акционерният съвет трябвало да го реши, но отсега можел да му каже, че не разполагали с нито минутка свободно време в програмата. Най-вече заради изборите. Виж, след изборите щял да му даде време колкото си иска. Той щял да му се обади... А накрая му рекъл: Знаете ли, така и така сте ни дошли на гости, я дайте да пуснем нещо по-весело! И без това зрителите негодуват, че много се говорело по екрана. Едно такова предаване например: На какво се смеят алголанците? Малко вицове да пуснем ваши, шегички, скечове...

Алголанецът му отвърнал (представям си колко нажежен е бил вече!), че едва ли техният хумор ще бъде смешен за земляните, щом той самият не можел да разбере такава земна шега например телевизията да няма програмно време за една толкова актуална идея, а за скечове разполагала с предостатъчно време.

– Ти какво мислиш – запита ме той накрая силно обезпокоен. – Дали не го обидих?

Успокоих го:

– Не си. Един директор е достатъчно възпитан и няма да си позволи да се чувствава обиден от някоя чужда цивилизация. То ще рече, да се признае за расист.

– Ето, Да, това си помислих после и аз. Значи аз съм лошият, защото аз се почувствувах обиден. Но ме подведоха хората. Нали толкова хора ми казаха, че такъв апарат би бил много полезен!

– За хората – да, но за ония, които искат да бъдат избрани? Тях е трябвало да попиташ по-напред.

– Вярно, пак проявих наивност. У нас обаче е така всеки, който иска да бъде избран за нещо, най-напред сам се готви дълго, после сам се явява пред апарата, та предварително да се самопровери дали е вече годен за поста, за който ще кандидатства. Ето, това също ме подведе. Не, не бива така прибързано да се опитвам да прилагам нашия опит на Земята! – въздъхна той съкрушено и добави: – Лошото, братко, знаеш ли кое е? Че вече все по-силно се чувствавам ненужен. А трябва да чакам поне още петнайсет години, докато дойдат да ме приберат. Какво ще правя през това време?

– Е, чак пък ненужен! – възкликнах аз. – Сега си ядосан, затова така...

Но той ме прекъсна, усетил навярно, че ще изтъряся някоя глупост:

– Не можеш да ме утешиш, мили приятелю. У нас най-страшната обида и най-тежкото обществено наказание е да ти дадат да разбереш, че си ненужен.

– Сега пък вие там прекалявате – опитах аз да се засмея. – Понякога е достатъчно да чувствуваш, че си потребен на неколцина човека, на жена, деца, на двама-трима приятели, за да бъдеш щастлив.

– Щастлив ли? Само от толкова? Без да даваш нищо на обществото? – сякаш се ужаси той, защото червенината му изби чак на виолетово. – Не, не ви разбирам! Не ви разбирам и явно повече не съм ви нужен. Не ми се сърди, но ще се оттегля.

Помислих си, че се оттегля в неговата си част на хотелския апартамент, който ООН бе резервирала за нас, да си почине, да се успокои, а те, алголанците, влагали били в тоя израз съвсем друго значение. Но как пък аз да го разбера, дяволите да ги вземат!

Отиде си съвсем виолетов, такъв го и намерих след три часа на пода в спалнята му – тъмновиолетов на синьо-черни петна. Нашите анатоми, разбира се, се нахвърлиха като глутница вълци върху му, на парчета го накъсаха, на атоми го разложиха, използвайки възможността да

разберат как са устроени алголанците, но нито това разбраха, нито дори от какво бе умрял. Навярно този виолетов цвят е бил отровният признак на неговото вътрешно самооттегляне от живота вследствие на убийствена душевна травма.

Аз поне така си го обяснявам, същото разправам и на тия следствени комисии, които ме видиотиха от разпити. Макар че бележката, която бе оставил алголанецът, е от ясна по-ясна:

„Уважаеми хора, чувствавам се ненужен сред вас и явно съм ви безполезен. По нашите закони това ме задължава да се оттегля от живота ви, за да не преча. Но аз продължавам да вярвам в общото добро бъдеще на нашите две велики цивилизации. Простете ми, че лично аз не успях да допринеса с нищо за това бъдеще!“

Така се сбогува алголанецът с нас, а аз пък се сбогувах с мечтата си да стана старши научен сътрудник, без да съм се провинил в нещо. Знайно е какви ги разправя народът в подобни случаи: Че какво му липсваше при нас? Като цар си живееше! На държавна сметка ядеше и пиеше, целия свят обикаляше, дори в метрото и кината го пускаха без пари, отнасяхме се с него съвсем човешки, на гости го канехме... И хвърляше вината ту върху мен, ту върху правителствата си. А в какво са виновни правителствата? В края на краищата те си имат и друга работа!

Но, разбира се, и тук важи максимата, която вече цитирах: „Всяко чудо – за три дни.“ Изпоналисаха се милион научни трактати за алголанците, издадоха се три милиона спомени – и който само на улицата бе се опитал напразно да го потупа по несъществуващото рамо, и той разказваше спомени по вестниците и телевизионните екрани, опразнили внезапно цялото си програмно време за отишлия си от нас посланик. Всички столици по света веднага вдигнаха огромни паметници в негова чест, назоваха улици и булеварди. Погребяхме го с такива почести, с каквито едва ли някога дори фараоните са били погребвани и... край!

Сега чакаме да минат петнайсетте години, когато ще пристигне новата експедиция на алголанците. Не може да не дойдат, щом са обещали – те са сериозна цивилизация! Сигурно ще ни оставят и нов посланик, но ще е по-добре да ни оставят цяло посолство или поне няколко души, та едно каре за карти да могат да си направят душиците, да не се чувствуват така самотни и ненужни сред нас!

За повече подробности, очаквайте книгата ми „Моят живот с посланика“!

КРАЙ

© 1989 Любен Дилов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2009

Издание:

Любен Дилов. Ние и другите. Фантастични новели

Издателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1990

Редактор: Бистра Сакъова

Художник: Текла Алексиева

Художник-редактор: Веселин Христов

Технически редактор: Ирина Йовчева

Коректори: Жанета Желязкова, Надя Костуркова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12182>]